

15 Σεπτεμβρίου, 1994

(ΠΙΚΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές)

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΧΡΙΣΤΑΚΗ ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΑΤΑΡΗ,

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5869.)

Ποινή — Κλοπή κατά παράβαση των Άρθρων 255 και 262 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 — Λήφθησαν υπόψη πέντε άλλα αδικήματα που αφορούσαν κυρίως επιθέσεις (περιλαμβανομένων και επιθέσεων κατά οργάνων της τάξεως), απειλές και διατάραξη της κοινής ησυχίας — Τέσσερις προηγούμενες καταδίκες για παρόμοια αδικήματα με εκείνα που λήφθησαν υπόψη — Επιβολή προστίμου ΛΚ800 — Επικυρώθηκε από το Εφετείο. 5

Ποινή — Η επιλογή και ο καθορισμός της ανήκουν στο πρωτόδικο Δικαστήριο — Εφαρμοστέες αρχές για παρέμβαση από το Εφετείο. 10

Ο κατηγορούμενος έκλεψε από το κατάστημα του παραπονομένου, δερμάτινο σακκάκι αξίας ΛΚ105., κατά τη διάρκεια περιόδου αναστολής ποινής φυλάκισης για διάπραξη προηγούμενου παρόμοιου αδικήματος. Το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν επέβαλε ποινή φυλάκισης ενόψει των περιστάτικών της υπόθεσης και των ενδείξεων για αλλαγή στον τρόπο ζωής του κατηγορουμένου παρά το βεβαρυνμένο ποινικό του μητρώο. 15

Η επιβληθείσα ποινή εφεσιβλήθηκε από τον Γενικό Εισαγγελέα ως εσφαλμένη ως θέμα αρχής και ζητήθηκε η υποκατάστασή της με ποινή φυλάκισης. 20

Το Εφετείο απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

1. Παρέμβαση από το Εφετείο στην επιλογή και τον καθορισμό της ποινής παρέχεται μόνο εφόσον ο τρόπος τιμωρίας του παραβάτη έρχεται σε αντίθεση με αρχή δικαίου, ή η επιβληθείσα ποινή είναι έκδηλα υπερβολική ή ανεπαρκής. 25

2. Η φυλάκιση δεν ήταν ως θέμα αρχής ο μόνος ενδεδειγμένος τρόπος τιμωρίας του εφεσίβλητου. Εφόσον η φυλάκιση αποκλείστηκε το πρόστιμο που επιβλήθηκε στον κατηγορούμενο δεν ήταν ανεπαρκές ούτε και υποβλήθηκε τέτοια εισήγηση.

Η έφεση απορρίπτεται. 30

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Charalambous & Another v Police (1989) 2 C.L.R., 182.

Χριστοστόμου & Άλλοι ν Δημοκρατίας (1990) 2 Α.Α.Δ., 18.

Χριστοδούλου ν Αστυνομίας (1993) 2 Α.Α.Δ. 443.

5 Έφεση εναντίον ανεπαρκούς ποινής.

Έφεση από τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας για ανεπάρκεια ποινής που επιβλήθηκε στον Χριστάκη Πέτρου Πατατάρη, ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 21 Δεκεμβρίου, 1993, από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 2305/92) στην κατηγορία της κλοπής κατά παράβαση των Άρθρων 255 και 262 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 και καταδικάστηκε από Κορφιώτη, Α.Ε.Δ. σε πρόστιμο £800.-.

Μ. Μαλαχτού - Παμπαλλή (κα) για τον εφεσεύοντα.

15 *Ρ. Ερωτοκρίτου, για τον εφεσίβλητο.*

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού καταδίκασε τον εφεσίβλητο σε πρόστιμο £800.- για το αδίκημα της κλοπής κατά παράβαση των Άρθρων 255 και 262 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154.

Το αντικείμενο της κλοπής ήταν ένα δερμάτινο σακκάκι αξίας £105.- το οποίο ο εφεσεύων υπεξείρεσε από το κατάστημα του παραπονουμένου. Στην επιμέτρηση της ποινής λήφθηκαν υπόψη, μετά από αίτηση του κατηγορουμένου και συγκατάθεση της Κατηγορούσας Αρχής, πέντε άλλα αδικήματα που διαπράχθηκαν μετά την κλοπή. Τα αδικήματα αυτά αφορούσαν κυρίως επιθέσεις (περιλαμβανομένων και επιθέσεων κατά οργάνων της τάξεως), απειλές και διατάραξη της κοινής ησυχίας. Το μηρώο του εφεσίβλητου είναι βεβαρυμένο με τέσσερις προηγούμενες

καταδίκης για αδικήματα όμοιας φύσης με εκείνα τα οποία λήφθηκαν υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής. Στη δεύτερη και τρίτη καταδίκη επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης στον εφεσίβλητο και στην τέταρτη φυλάκιση με αναστολή. Το αδίκημα της κλοπής διαπράχθηκε κατά την περίοδο 5 της αναστολής και επομένως το δικαστήριο εξέτασε το ενδεχόμενο ενεργοποίησής της για να το απορρίψει, καθώς και την επιλογή της φυλάκισης ως μέσο για την τιμωρία του εφεσίβλητου ενόψει ενδείξεων για αλλαγή στον τρόπο της ζωής του. Η δημιουργία δικής του επιχείρησης και οι 10 προοπτικές επιτυχίας της κρίθηκε ότι δημιουργούσαν προϋποθέσεις για αλλαγή τρόπου ζωής που δεν έπρεπε να ανατραπούν με την επιβολή ποινής φυλάκισης.

Ο Γενικός Εισαγγελέας άσκησε έφεση με την οποία επιδιώκει παραμερισμό της ποινής ως εσφαλμένης ως θέμα 15 αρχής και επιζητεί την υποκατάστασή της με ποινή φυλάκισης που σύμφωνα με την εισήγηση της δικηγόρου της Δημοκρατίας που τον εκπροσώπησε, καθίσταται το μόνο παραδεκτό μέσο τιμωρίας του εφεσίβλητου. Στην ειδοποίηση έφεσης η ποινή που επιβλήθηκε χαρακτηρίζεται ως 20 παντελώς ανεπαρκής γιατί δεν ικανοποιεί την ανάγκη (α) για τιμωρία του εφεσίβλητου, και (β) δεν συμβάλλει στην αναμόρφωσή του, ούτε και (γ) στην αποτροπή διάπραξης παρόμοιων αδικημάτων από άλλους.

Κατά την ακρόαση η δικηγόρος της Δημοκρατίας μας 25 εξήγησε ότι η ποινή δεν κρίνεται εσφαλμένη ως αποτέλεσμα άμεσου συσχετισμού της επιβληθείσας ποινής, αφενός και της σοβαρότητας του αδικήματος, όπως καθορίζεται στο νόμο, και των περιστατικών που το στοιχειοθετούν, 30 αφετέρου. Το λάθος που ανάγεται σε σφάλμα αρχής προκύπτει, όπως εισηγήθηκε, μετά από συσχετισμό του συνόλου των περιστατικών της υπόθεσης περιλαμβανομένων εκείνων που αφορούν τον εφεσείοντα και το παρελθόν του. Η αδυναμία του να αντιδράσει στα σωφρονιστικά μέσα που υιοθετήθηκαν στο παρελθόν προοικονίζει και την 35 αποτυχία της ποινής του προστίμου στην προκείμενη περίπτωση. Έγινε αναφορά σε σειρά αποφάσεων προς υποστήριξη των θέσεων ότι (α) δικαιολογείται σταδιακά αύξηση της ποινής και ότι (β) η εξατομίκευσή της δεν πρέπει να οδηγεί σε εξουδετέρωση των σκοπών της ποινής ή της χρή- 40

σης της ως μέσου αποτροπής του εγκλήματος. (Έγινε αναφορά μεταξύ άλλων στην *Charalambous & Another v. Police* (1989) 2 C.L.R. 182, και *Χρυσοστόμου & Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1990) 2 Α.Α.Δ. 18).

- 5 Η δικηγόρος της Δημοκρατίας επεσήμανε ότι δεν μπορεί να ενεργοποιηθεί ποινή φυλάκισης εάν δεν επιβληθεί ποινή φυλάκισης στην υπόθεση που αποτελεί το άμεσο αντικείμενο της ποινής σύμφωνα με την *Χριστοδούλου ν. Αστυνομίας* (1993) 2 Α.Α.Δ. 443. Η αναφορά του πρωτό-
- 10 δικου Δικαστή στο ενδεχόμενο ενεργοποίησης αποκαλύπτει, σύμφωνα με τη δικηγόρο της Δημοκρατίας, το σφάλμα κάτω από το οποίο λειτούργησε ως προς την μεταβολή του τρόπου ζωής του εφεσίβλητου, γεγονός το οποίο αποτιμήθηκε θετικά και επενήργησε υπέρ του. Όπως υπέδειξε
- 15 ο Νικήτας, Δ. κατά τη συζήτηση οι διαπιστώσεις του δικαστηρίου για τις θετικές προοπτικές για μεταβολή του τρόπου ζωής του εφεσίβλητου και η σημασία τους για την μελλοντική του πορεία δεν αναιρούνται από το γεγονός της διάπραξης των αδικημάτων τα οποία λήφθηκαν
- 20 υπόψη κατά την επιμέτρηση της ποινής. Το πρωτόδικο δικαστήριο υπό το πρίσμα του συνόλου των περιστατικών της υπόθεσης και εκτιμώντας τις ενδείξεις για την αλλαγή στον τρόπο ζωής του εφεσίβλητου μπορούσε να καταλήξει στην απόφαση ότι η φυλάκιση δεν ήταν αναπόφευκτος
- 25 τρόπος αντιμετώπισής του παρά το βεβαρυμένο του μητρώο και την αποστέρηση ως εκ τούτου ερεισμάτων για επιείκεια. Η επιλογή και ο καθορισμός της ποινής ανήκαν στο πρωτόδικο δικαστήριο. Πεδίο για παρέμβαση από το Εφετείο παρέχεται μόνο εφόσον ο τρόπος τιμωρίας του
- 30 παραβάτη έρχεται σε αντίθεση με αρχή δικαίου, ή η επιβληθείσα ποινή είναι έκδηλα υπερβολική ή ανεπαρκής.

- Καταλήγουμε ότι η φυλάκιση δεν ήταν ως θέμα αρχής ο μόνος ενδεδειγμένος τρόπος τιμωρίας του εφεσίβλητου. Εφόσον αποκλείστηκε η φυλάκιση το πρόστιμο που του
- 35 επιβλήθηκε δεν ήταν ανεπαρκές ούτε και υποβλήθηκε τέτοια εισήγηση.

Η έφεση απορρίπτεται.